A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített harmadik tanács)

2025. március 12.*

„Állami támogatások – Az Ibériai-félszigeten a villamos energia nagykereskedelmi árának csökkentésére irányuló intézkedés – Energiaválság – Kifogást nem emelő határozat – Komoly nehézségek hiánya – A hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve – Arányosság – Jogos bizalom”

A T-596/22. sz. ügyben,

a **PGI Spain, SL** (székhelye: Barcelona [Spanyolország]),

a **Berry Superfos Pamplona, SA** (székhelye: Navarra [Spanyolország]),

a **Promens Packaging, SA** (székhelye: Barcelona),

az **RPC Envases, SA** (székhelye: Madrid [Spanyolország]),

a **Zeller Plastik España, SL** (székhelye: Barcelona)

(képviseli őket: P. Holtrop ügyvéd)

felperesek

az **Európai Bizottság** (képviselik: T. Scharf, I. Georgiopoulos és C.-M. Carrega, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

a **Spanyol Királyság** (képviselik: A. Gavela Llopis és M. Morales Puerta, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács),

tagjai: M. van der Woude elnök, P. Škvařilová-Pelzl, I. Nõmm (előadó), G. Steinfatt és D. Kukovec bírák,

* Az eljárás nyelve: angol.

hivatalvezető: A. Marghelis tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2024. szeptember 17-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetükkel a felperesek, a PGI Spain, SL, a Berry Superfos Pamplona, SA, a Promens Packaging, SA, az RPC Envases, SA és a Zeller Plastik España, SL az SA.102454 (2022/N) állami támogatás – Spanyolország és SA.102569 (2022/N) állami támogatás – Portugália – Az ibériai piacon a villamos energia nagykereskedelmi árának csökkentését szolgáló termelésiköltség-kiigazítási mechanizmusról szóló, 2022. június 8-i C(2022) 3942 final bizottsági határozat (a továbbiakban: megtámadott határozat) megsemmisítését kérik.

A jogvita előzményei

2 A Spanyol Királyság és a Portugál Köztársaság 2022. május 20-án, illetve 23-án olyan intézkedést jelentett be az Európai Bizottságnak, amelynek célja az Ibériai-félszigeten a villamos energia nagykereskedelmi árának csökkentése a fosszilistüzelőanyag-alapú technológiák inputköltségeinek támogatása révén (a továbbiakban: bejelentett intézkedés).

3 A megtámadott határozatban a Bizottság úgy döntött, hogy nem emel kifogást az [EUMSZ 108. cikk] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. július 13-i (EU) 2015/1589 tanácsi rendelet (HL 2015. L 248., 9. o.) 4. cikkének (3) bekezdése alapján.

4 A megtámadott határozatban a Bizottság először is ismertette a bejelentett intézkedés alapvető jellemzőit. Többek között a következőket emelte ki:

– a bejelentett intézkedés azon válságok kontextusába illeszkedett, amelyekkel a nemzeti és nemzetközi energiapiacoknak az elmúlt évtizedekben szembe kellett nézniük, és amelyek a fosszilis tüzelőanyagok, különösen a földgáz árának emelkedéséhez vezettek (4. és 5. pont);

– ez hatással volt a Spanyolországban szabályozott szerződések hatálya alá tartozó háztartásokra és kis- és középvállalkozásokra, nevezetesen a „precio voluntario para el Pequeño consumidor” -ra (PVPC, önkéntes ár a kisfogyasztók számára) és az egyes kiszolgáltatott fogyasztóknak nyújtott, „Bono social”-nak nevezett, szabályozott árengedményre (a továbbiakban együtt: szabályozott szerződések), és gyakorlatilag valamennyi gazdasági tevékenységre (6. és 7. pont);

– az Európai Unió napi villamosenergia-piaca a marginális áron alapuló árképzési módszeren alapult, amely magában foglalta, hogy a villamos energia árát egy adott időpontban a kereslet kielégítéséhez szükséges utolsó termelési forrás, azaz gyakran a fosszilis tüzelőanyaggal működő erőművek határozzák meg, amelyek a magas működési költségeik miatt a legdrágább erőművek (20–23. és 34. pont);

– a bejelentett intézkedés abban állt, hogy kifizetéseket teljesítettek az Ibériai-félszigeten található fosszilis tüzelőanyaggal működő erőművek üzemeltetői számára a villamos energia nagykereskedelmi, és ebből következően kiskereskedelmi árának csökkentése érdekében (24. és 33–39. pont);

– a bejelentett intézkedést többek között az Operador del Mercado Ibérico de la Energía-Polo Español, SA (OMIE) által a villamos energia nagykereskedelmi piacán jelen lévő vásárlók, vagyis a villamosenergia-szolgáltatók és a nagykereskedelmi piacon saját felhasználásra közvetlenül villamos energiát vásárló fogyasztók (a továbbiakban: közvetlen fogyasztók) terhére, az általuk vásárolt villamos energia mennyiségével arányosan előírt hozzájárulásból (a továbbiakban: hozzájárulás) finanszírozzák (25. és 44. pont);

– a villamos energia nagykereskedelmi piacán egyes vevők mentesülnek a hozzájárulás megfizetése alól, és különösen azok, akik 2022. április 26. előtt rögzített áron kötöttek szerződéseket, feltéve hogy bizonyos feltételeket tiszteletben tartanak, és különösen, ha a szerződéseiket bejelentik az OMIE-nek (a továbbiakban: hozzájárulás alóli mentesség) (a 45. pont d) alpontja–48. pont).

5 Másodszor a Bizottság a bejelentett intézkedés minősítését az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésére tekintettel vizsgálta meg. Bár a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a bejelentett intézkedés e rendelkezés hatálya alá tartozik, ezt a következtetést nem terjesztette ki a hozzájárulás alóli mentességre. E tekintetben megállapította, hogy azok a nagykereskedelmi vevők, amelyek a bejelentett intézkedés elfogadását megelőzően villamosenergia-vásárlásaik fedezetére vonatkozó megállapodásokat kötöttek, nem részesülnek az említett intézkedés hatásaiból, és ebből azt a következtetést vonta le, hogy a mentesség nem biztosít számukra szelektív előnyt, és ennélfogva nem minősül állami támogatásnak (a megtámadott határozat 97–106. pontja).

6 Harmadszor, a Bizottság a bejelentett intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségét az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének b) pontjára tekintettel értékelte. Többek között úgy ítélte meg, hogy az említett intézkedés szükséges, megfelelő és arányos (a megtámadott határozat 107–154. pontja), valamint hogy az nem sérti az uniós jog releváns rendelkezéseit, különösen a villamos energia belső piacáról szóló, 2019. június 5-i (EU) 2019/943 európai parlamenti és tanácsi rendeletet (HL 2019. L 158., 54. o.), valamint a villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 2012/27/EU irányelv módosításáról szóló, 2019. június 5-i (EU) 2019/944 európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL 2019. L 158., 125. o.) (174–192. pont).

A felek kérelmei

7 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

8 A Bizottság és a Spanyol Királyság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

9 A felperesek spanyol társaságok, amelyek nem közvetlenül a villamos energia nagykereskedelmi piacán, hanem egy villamosenergia-szolgáltatón keresztül szerzik be a villamos energiájukat. A villamosenergia-szolgáltatási ár stabilitásának biztosítása érdekében a felperesek villamosenergia-vásárlási megállapodásokat kötöttek. A villamosenergia-szolgáltatás egy része tekintetében a felperesek olyan megállapodásokat kötöttek, amelyekben a fizikai villamosenergia-szolgáltatójuktól eltérő vállalkozás vett részt, és amelyek a piaci ár és a szerződésben rögzített ár közötti különbségtől függő kompenzációs kifizetéseken alapultak. Az ilyen típusú megállapodásokat villamosenergia-vásárlási pénzügyi megállapodásoknak minősítik.

10 A felperesek mint érintett felek, valamint az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdéséből és a 2015/1589 rendelet 1. cikkének h) pontjából eredő eljárási jogaik védelmének biztosítása érdekében azt kifogásolják, hogy a Bizottság nem tekintette úgy, hogy a bejelentett intézkedés olyan komoly nehézségeket vet fel, amelyek igazolhatják a hivatalos vizsgálati eljárás megindítását.

11 Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozathoz hasonló, a 2015/1589 rendelet 4. cikkének (3) bekezdésén alapuló, kifogást nem emelő határozat jogszerűsége azon kérdéstől függ, hogy a Bizottság rendelkezésére álló információknak és bizonyítékoknak a bejelentett intézkedés előzetes vizsgálati szakaszban történő értékelésének objektív módon kétségeket kellett volna-e ébresztenie ezen intézkedés támogatási intézkedésnek minősítésével, illetve belső piaccal való összeegyeztethetőségével kapcsolatosan, mivel az ilyen kétségek felmerülése esetén meg kell indítani a hivatalos vizsgálati eljárást, amelyben e rendelet 1. cikkének h) pontja szerinti érintett felek is részt vehetnek (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 2-i Bizottság kontra Tempus Energy és Tempus Energy Technology ítélet, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 38. pont; 2024. szeptember 5-i Szlovénia kontra Bizottság ítélet, C-447/22 P, EU:C:2024:678, 53. pont).

12 Amennyiben a felperes a kifogást nem emelő határozat megsemmisítését kéri, lényegében azt vitatja, hogy a támogatásra vonatkozó határozatot anélkül fogadták el, hogy a Bizottság hivatalos vizsgálati eljárást indított volna, amivel megsértette eljárási jogait. Annak érdekében, hogy a megsemmisítés iránti kérelmének helyt lehessen adni, a felperes bármely azt bizonyító jogalapra hivatkozhat, hogy a Bizottság rendelkezésére álló információknak és bizonyítékoknak a bejelentett intézkedés előzetes vizsgálati szakaszban történő értékelésének kétségeket kellett volna ébresztenie a támogatás minősítésével vagy a belső piaccal való összeegyeztethetőségével kapcsolatosan. Az ilyen érvelés azonban nem változtathatja meg a kereset tárgyát és annak elfogadhatóságának feltételeit sem. Éppen ellenkezőleg, a minősítéssel és az összeegyeztethetőséggel kapcsolatos kétségek fennállása pont az a tényező, amellyel a felperes azt bizonyíthatja, hogy a Bizottság köteles lett volna az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdésében előírt hivatalos vizsgálati eljárást megindítani (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 2-i Bizottság kontra Tempus Energy és Tempus Energy Technology ítélet, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

13 Az ilyen kétségek fennállására vonatkozó bizonyítékot – amelyet mind a kifogást nem emelő határozat elfogadásának körülményei, mind pedig e határozat tartalma vonatkozásában keresni kell – egybehangzó valószínűsítő körülmények együtteséből kiindulva kell szolgáltatnia annak a félnek, aki a határozat megsemmisítését kéri (2021. szeptember 2-i Bizottság kontra Tempus Energy és Tempus Energy Technology ítélet, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 40. pont; 2024. szeptember 5-i Szlovénia kontra Bizottság ítélet, C-447/22 P, EU:C:2024:678, 51. pont).

14 Közelebbről, az előzetes vizsgálati eljárás során a Bizottság által folytatott vizsgálat elégtelen vagy hiányos volta azt valószínűsítő körülménynek minősül, hogy komoly nehézségek állnak fenn a kifogásolt intézkedés értékelése során, amelyek jelenléte arra kötelezi a Bizottságot, hogy megindítsa a hivatalos vizsgálati eljárást (2021. szeptember 2-i Bizottság kontra Tempus Energy és Tempus Energy Technology ítélet, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 41. pont; 2024. szeptember 5-i Szlovénia kontra Bizottság ítélet, C-447/22 P, EU:C:2024:678, 52. pont).

15 Ezenfelül az előzetes vizsgálati eljárás végén hozott, kifogást nem emelő határozat jogszerűségét az uniós bíróságnak nemcsak azon információk alapján kell értékelnie, amelyek a határozat elfogadásakor a Bizottság rendelkezésére álltak, hanem azon információk alapján is, amelyekkel a Bizottság rendelkezhetett (lásd: 2021. szeptember 2-i Bizottság kontra Tempus Energy és Tempus Energy Technology ítélet, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

16 Márpedig azok az információk, amelyek a Bizottság „rendelkezésére állhattak”, magukban foglalják azokat az információkat is, amelyek relevánsnak tűntek a fenti 11. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében elvégzendő értékelés szempontjából, és amelyek benyújtását a Bizottság, saját kérésére, elérhette volna a közigazgatási eljárás során (2021. szeptember 2-i Bizottság kontra Tempus Energy és Tempus Energy Technology ítélet, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 43. pont; 2024. szeptember 5-i Szlovénia kontra Bizottság ítélet, C-447/22 P, EU:C:2024:678, 54. pont).

17 Ugyanis a Bizottság köteles a szóban forgó intézkedések vizsgálatára irányuló eljárást alaposan és pártatlanul lefolytatni annak érdekében, hogy a támogatás fennállását és adott esetben annak a belső piaccal való összeegyeztethetetlenségét vagy jogellenességét megállapító végleges határozat meghozatalakor a lehető legteljesebb körű és legmegbízhatóbb információk álljanak rendelkezésére (2021. szeptember 2-i Bizottság kontra Tempus Energy és Tempus Energy Technology ítélet, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 44. pont; 2024. szeptember 5-i Szlovénia kontra Bizottság ítélet, C-447/22 P, EU:C:2024:678, 55. pont).

18 Mindazonáltal, bár a Bíróság kimondta, hogy az állami támogatás fennállásának és jogszerűségének vizsgálata során szükséges lehet, hogy a Bizottság adott esetben túllépjen a tudomására hozott ténybeli és jogi elemek puszta vizsgálatán, ebből az ítélkezési gyakorlatból nem lehet arra következtetni, hogy a Bizottság feladata lenne, hogy saját kezdeményezésére és ilyen értelmű valószínűsítő körülmények hiányában felkutasson minden olyan információt, amely kapcsolatban lehet azzal az üggyel, amelyben eljár, még akkor sem, ha ezek az információk nyilvánosan hozzáférhetők (2021. szeptember 2-i Bizottság kontra Tempus Energy és Tempus Energy Technology ítélet, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 45. pont; 2024. szeptember 5-i Szlovénia kontra Bizottság ítélet, C-447/22 P, EU:C:2024:678, 56. pont).

19 Keresetük alátámasztása érdekében a felperesek öt jogalapra hivatkoznak, amelyek közül az első a bejelentett intézkedés Bizottság általi téves értelmezésén, a második a bejelentett intézkedés megfelelő és arányos jellegének értékelése során elkövetett hibákon, a harmadik a 2019/943 rendelet 10. cikkének és a 2019/944 irányelv 5. cikkének megsértésén, a negyedik a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésén, az ötödik pedig a bizalomvédelem elvének megsértésén alapul.

20 E jogalapokból kiindulva a felperesek azt kifogásolják, hogy a Bizottság nem indította meg a bejelentett intézkedés hivatalos vizsgálatára irányuló eljárást, noha kétségek merültek fel ezen intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségét illetően, a hozzájárulás alóli mentesség

hatályának – a kiskereskedelmi piacon jelen lévő vevők mellőzésével – kizárólag a villamos energia nagykereskedelmi piacán jelen lévő vevőkre való korlátozása miatt, továbbá azon negatív hatások miatt, amelyeket az ilyen korlátozás a kiskereskedelmi piacon a villamosenergia-vásárlási pénzügyi megállapodásokat kötő olyan vásárlókra gyakorolt, mint a felperesek, akikre a hozzájárulás költségét a fizikai villamosenergia-szolgáltatójuk anélkül hárította át, hogy villamosenergiaár-csökkentésben részesültek volna.

A felperesek által 2023. augusztus 10-én előterjesztett bizonyítékokról és érvelésről

21 A Bizottság és a Spanyol Királyság úgy véli, hogy a felperesek által a Spanyol Királyság beavatkozási beadványára válaszul 2023. augusztus 10-én előterjesztett bizonyítékokat és érvelést mint elfogadhatatlanokat el kell utasítani, mivel azokat késedelmesen nyújtották be. A Bizottság hozzáteszi, hogy ezek mindenesetre hatástalanok, mivel későbbiek, mint a megtámadott határozat, és így nem vehetők figyelembe a határozat jogszerűségének vizsgálata során.

22 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperesek az észrevételeik 2023. augusztus 10-i benyújtásakor új bizonyítékokat terjesztettek elő, amelyek egyrészt a bejelentett intézkedésnek a megtámadott határozatot követő módosítására vonatkoztak, amely intézkedés immár lehetővé teszi a kiskereskedelmi villamosenergia-piacon jelen lévő vásárlók számára, hogy bejelentsék az OMIE-nek a 2023 májusa és decembere közötti időszakra vonatkozó villamosenergia-vásárlási megállapodásaikat, másrészt pedig a Bizottság 2023. április 25-i azon határozatára vonatkoztak, amely nem emel kifogást az intézkedés e módosításával szemben.

23 Anélkül, hogy meg kellene vizsgálni azt a kérdést, hogy ezen új bizonyítékok és az ezekre vonatkozó érvelés olyan késedelmes jellegű-e, hogy elfogadhatatlanná tenné őket, elegendő azt hangsúlyozni, hogy az ilyen elemek semmi esetre sem vehetők figyelembe a megtámadott határozat jogszerűségének vizsgálata során, amint arra a Bizottság helyesen hivatkozik.

24 A fenti 15. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból ugyanis kitűnik, hogy a megtámadott határozatot azon információk alapján kell megítélni, amelyek a határozat meghozatalakor a Bizottság rendelkezésére álltak. Itt azon általánosabb elv sajátos alkalmazásáról van szó, amely szerint a megsemmisítés iránti kereset keretében valamely uniós aktus jogszerűségét az elfogadásának időpontjában fennálló ténybeli és jogi elemekre tekintettel kell értékelni, vagyis a határozat elfogadását követő aktusok nem befolyásolhatják e határozat érvényességét (lásd: 2019. október 17-i Alcogroup és Alcodis kontra Bizottság ítélet, C-403/18 P, EU:C:2019:870, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

25 A felperesek által 2023. augusztus 10-én benyújtott bizonyítékok, következésképpen pedig az ezekre vonatkozó érvelésük ennélfogva nem vehető figyelembe a megtámadott határozat jogszerűségének felülvizsgálata során.

Az arra alapított első és negyedik jogalapról, hogy a Bizottság tévesen értelmezte a bejelentett intézkedést, illetve annak hátrányosan megkülönböztető jellegét

26 A Törvényszék úgy ítéli, hogy e két jogalapot együttesen kell megvizsgálni.

27 Az első jogalap keretében a felperesek azt állítják, hogy a bejelentett intézkedés működésének a Bizottság általi elemzése pontatlan, mivel abból nem tűnik ki egyértelműen, hogy figyelembe vette-e azt a tényt, hogy a kiskereskedelmi piacon a vásárlók a villamosenergia-vásárlásaikra

olyan fedezeti mechanizmusokat is igénybe vettek, amelyek a nagykereskedelmi piacon vásárlókéval voltak egyenértékűek, ideértve a villamosenergia-vásárlási pénzügyi megállapodásokat is. E tekintetben arra hivatkoznak, hogy az ilyen típusú megállapodások alkalmazása a villamosenergia-piac uniós jog szerinti jogi szerkezetéből ered, és egyszerű és bevett szerződéses struktúrának minősül, amelyet a Bizottság nem hagyhatott figyelmen kívül.

28 A felperesek ebből azt a következtetést vonják le, hogy a Bizottság bizonytalan helyzetben volt a mentességben részesíthető szereplők pontos meghatározását illetően. Ez arra késztette a Bizottságot, hogy olyan támogatási programot engedélyezzen, amelynek az uniós joggal való összeegyeztethetősége kétséges volt. E tekintetben hangsúlyozzák, hogy bár a Bizottság jelzi, hogy értékelése során a Spanyol Királyság és a Portugál Köztársaság által a bejelentésükben szolgáltatott információkra, valamint az e tagállamok által benyújtott kiegészítő információkra támaszkodott, e különböző információk nem voltak hozzáférhetők számukra. A felperesek ezért azt kérik, hogy a Bizottság csatolja az ügy irataihoz a bejelentéseket, valamint a bejelentett intézkedéssel kapcsolatos minden egyéb releváns információt, amelyet az említett tagállamok közöltek vele.

29 A negyedik jogalap keretében a felperesek azt kifogásolják, hogy a Bizottság nem vizsgálta meg a bejelentett intézkedésnek a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvével való összeegyeztethetőségét. Ennek keretében lényegében azt állítják, hogy a releváns összehasonlítási szempont nem lehetett a nagykereskedelmi vagy kiskereskedelmi piacon történő beszerzés kritériuma, hanem annak a „villamosenergia-ellátásaik fedezésére és fedeztetésére való képességre” vonatkozó kritériumnak kellett volna lennie, és hangsúlyozzák a saját helyzetük és a nagykereskedelmi piacon jelen lévő közvetlen fogyasztók, vagyis azon vállalkozások helyzete között fennálló nagy hasonlóságokat, amelyek saját szükségleteik kielégítésére vásárolnak villamos energiát ezen a piacon.

30 A Spanyol Királyság által támogatott Bizottság úgy véli, hogy e két jogalap nem utal komoly nehézségek fennállására.

31 E két jogalap együttes olvasatából kitűnik, hogy a felperesek lényegében három kifogást hoznak fel a hivatalos vizsgálati eljárás megindítását igazoló komoly nehézségek fennállásának bizonyítása érdekében. Először is úgy vélik, hogy a megtámadott határozat olvasatából az következik, hogy bizonytalanság áll fenn a mentességben részesíthető villamosenergia-vásárlók pontos meghatározását illetően. Másodszor azt állítják, hogy a Bizottságnak tudnia kellett arról, hogy a villamos energia kiskereskedelmi piacán egyes vevők villamosenergia-vásárlási pénzügyi megállapodások alkalmazásával biztosították az ellátásuk árának stabilitását. Harmadszor úgy vélik, hogy a kiskereskedelmi piacon az ilyen megállapodásokat alkalmazó vevők összehasonlítható helyzetben vannak a nagykereskedelmi piacon jelen lévő közvetlen fogyasztókkal, így a bejelentett intézkedés sérti a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét.

32 Először is meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatnak többek között a 4–7., 24. és 33–39. pontjából az következik, hogy egyrészt a bejelentett intézkedés célja a villamosenergia-árak csökkenésének előidézése a tüzelőanyagok árára gyakorolt erőteljes árnövelő nyomással összefüggésben, amely a nemzeti és nemzetközi energiapiacokat sújtó válsághelyzethez kapcsolódik, másrészt pedig, hogy az intézkedés e célkitűzés bizonyos villamosenergia-források támogatásával történő elérésére irányul annak érdekében, hogy elérje a nagykereskedelmi árak csökkenését, aminek következésképpen a kiskereskedelmi piacon is az árak csökkenéséhez kell vezetnie.

33 Ami először is a támogatott energiaforrásokat illeti, a megtámadott határozat (33)–(39) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a bejelentett intézkedés célja az, hogy csökkentse a fosszilis tüzelőanyaggal működő erőművek termelési költségeit, és az általuk – többek között a villamos energia nagykereskedelmi piacán – naponta árverésre benyújtott ajánlatok csökkenéséhez vezessen. A 43. pont szerint a megfelelő támogatás kiszámítása és annak tényleges elszámolása az OMIE feladata.

34 Másodszor, ami a villamos energia nagykereskedelmi piacán jelen lévő vásárlókat illeti, egyrészt a megtámadott határozat 44. pontjából az következik, hogy e vevők mint a nagykereskedelmi piacon bekövetkező árcsökkenés kedvezményezettjei olyan hozzájárulás fizetésére kötelesek, amely részben fedezi az intézkedés költségét, amelynek összegét az OMIE a nagykereskedelmi piacon történő vásárlásaik volumene alapján határozza meg. Másrészt a megtámadott határozat 45. pontjának d) alpontjából és a bejelentett intézkedés 8. cikkének (3) bekezdéséből kitűnik, hogy mentesülnek e hozzájárulás megfizetése alól a villamosenergia-vásárlásaik azon része után, amelyre vonatkozóan 2022. április 26. előtt rögzített áron történő villamosenergia-ellátási szerződéseket kötöttek, feltéve hogy az említett szerződéseket az említett intézkedésben meghatározott határidőn belül bejelentik az OMIE-nek. A megtámadott határozat 46–48. pontjából az is kitűnik, hogy e mentesség ideiglenes jellegű, mivel a szerződések megújítása esetén már nem alkalmazható.

35 Harmadszor, ami a kiskereskedelmi piacon jelen lévő vásárlókat illeti, többek között a megtámadott határozat 6., 35., 49., 50. és 134. pontjának együttes olvasatából az következik, hogy különbséget tesznek aszerint, hogy e vevők kötöttek-e szabályozott szerződéseket, vagyis hogy a PVPC-árszabású, illetve a „Bono social” elnevezésű engedményben részesülő fogyasztók-e.

36 Ugyanis kizárólag a szabályozott szerződések tekintetében kötelező jellegű mind a villamosenergia-ár csökkenésének, mind pedig a hozzájárulás összegének áthárítása. Ami a nem szabályozott szerződéseket illeti, a bejelentett intézkedés megalkotói azzal számoltak, hogy a dinamikus árszabású szerződések esetében, vagyis amelyek közvetlenül tükrözik a fogyasztói árakban a nagykereskedelmi árváltozásokat, mind a villamos energia árának a nagykereskedelmi piacon történő csökkenését, mind pedig a hozzájárulás összegét közvetlenül áthárítják a végső fogyasztókra. A többi nem szabályozott szerződéstípust illetően az említett alkotók úgy vélték, hogy a nagykereskedelmi piaci árcsökkenés és a hozzájárulás áthárítása a versenyfeltételek érvényesüléséből következik, mivel a spanyol és a portugál piacon nagyszámú kiskereskedelmi szolgáltató volt jelen.

37 Másodszor, következésképpen, a megtámadott határozatban szereplő, a mentesség terjedelmével kapcsolatos bizonytalanságra alapított kifogás ténybelileg megalapozatlan. A fenti 34. és 35. pontból ugyanis kitűnik egyrészt, hogy az említett mentesség kizárólag a nagykereskedelmi piacon 2022. április 26. előtt rögzített áron történő villamosenergia-ellátási szerződéseket kötő vevőkre alkalmazandó, másrészt pedig, hogy mind a nagykereskedelmi piacon az ár csökkenése, mind pedig a hozzájárulás esetleges megfizetése által a végső fogyasztók által kötött, a szabályozott szerződésektől eltérő szerződésekre gyakorolt hatás a kiskereskedelmi piacon fennálló versenyfeltételek érvényesülésének körébe tartozik.

38 Közelebbről, ami a megtámadott határozat 48., 80., 104. és 142. pontját illeti, amelyekre a felperesek rámutatnak, hogy azok lényegében azt jelentik, hogy egyes vevők a kiskereskedelmi piacon mentesülhetnek a hozzájárulás megfizetése alól, meg kell állapítani, hogy azok nem értelmezhetők ebben az értelemben.

39 Először is a megtámadott határozat 48. pontja a fenti 34. pontban említett 44–48. pont összefüggésébe illeszkedik, amely pontok a villamos energia nagykereskedelmi piacán a vásárlókat terhelő hozzájárulásra és azok esetleges mentesítésére vonatkoznak. Közelebbről a portugál és a spanyol hatóságok azon álláspontját fejti ki, amely szerint e mentesség ideiglenes jellegű, amelyet már nem kell alkalmazni a rögzített áron történő villamosenergia-ellátási szerződések megújítása esetén, és ennek keretében pontosítja, hogy azok időtartama általában egy év.

40 Másodszor, a megtámadott határozat 80. pontja a hozzájárulás összegének áthárítását illetően az említett határozat 49. pontjában tett és a fenti 35. pontban hivatkozott különbségtétel felidézésére szorítkozik, amely a szabályozott szerződések hatálya alá tartozó fogyasztókra nézve kötelező jellegű, a többi fogyasztó esetében pedig elvárhatóan bekövetkezik.

41 Harmadszor a megtámadott határozat (104) preambulumbekezdéséből egyértelműen kitűnik, hogy az kizárólag a nagykereskedelmi piacon jelen lévő vevőkre vonatkozik. Pontosabban azt a kérdést vizsgálja, hogy az a mentesség, amelyben azok részesülnek, akik a bejelentett intézkedés hatálybalépése előtt rögzített áron kötöttek villamosenergia-ellátási szerződést, biztosít-e számukra az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett szelektív előnyt.

42 Végül negyedszer, ami a megtámadott határozat 142. pontját illeti, elegendő hangsúlyozni, hogy a Bizottság annak első mondatában kifejezetten hivatkozik arra, hogy „az intézkedés mentesíti a villamos energia nagykereskedelmi piacán a vevőket a villamosenergia-vásárlásuk azon részéért fizetendő hozzájárulás megfizetésére vonatkozó kötelezettség alól, amelyre vonatkozóan 2022. április 26. előtt rögzített áron történő villamosenergia-ellátási szerződéseket kötöttek”. Következésképpen azok a megfontolások, amelyek ezt követően az árkockázatok pénzügyi fedezet útján történő csökkentésének jelentőségére vonatkoznak, nem értelmezhetők úgy, mint amelyek azt sugallják – amint azt a felperesek állítják –, hogy a fedezeti célból kötött valamennyi szerződést figyelembe kell venni, ideértve a kiskereskedelmi piacon jelen lévő vevők által kötött szerződéseket is, annak elkerülése érdekében, hogy a hozzájárulás költségét – akár közvetetten is – áthárítsák rájuk.

43 Harmadszor, ami az arra alapított kifogást illeti, hogy a Bizottság nem vette figyelembe azt, hogy a vevők a kiskereskedelmi piacon villamosenergia-vásárlási pénzügyi megállapodásokat kötöttek, annak szintén nem lehet helyt adni.

44 Kétségtelen, hogy a felperesek által kötötthez hasonló típusú villamosenergia-vásárlási pénzügyi megállapodások olyan sajátosságokkal rendelkeznek, amelyek a bejelentett intézkedés működésére tekintettel az ezeket megkötő vásárlók számára a hozzájárulás összegének áthárításával járnak, de nem vonják maguk után a villamosenergia-ár csökkenését. Ugyanis, bár a bejelentett intézkedés következménye a hozzájárulás költségének a fizikai szolgáltató általi áthárítása, egy másik vállalkozással kötött, a piaci ár és az említett szerződésben rögzített ár közötti különbségtől függő kompenzációs kifizetéseken alapuló szerződés alkalmazása azzal a hatással jár, hogy az említett vásárlók nem részesülnek a villamos energia árának a bejelentett intézkedés megalkotói által elvárt általános csökkenéséből.

45 Meg kell azonban állapítani, hogy a felperesek nem bizonyítják, hogy léteztek olyan valószínűsítő körülmények, amelyek arra utaltak, hogy a fogyasztók által a kiskereskedelmi piacon kötött bizonyos villamosenergia-vásárlási megállapodások szerkezetüknél fogva nem vagy alig voltak alkalmasak a nagykereskedelmi piacon a villamosenergia-árak csökkenésének áthárítására, amely

valószínűsítő körülmények indokolttá tették volna, hogy a Bizottság a fenti 18. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően túllépjen a tudomására hozott ténybeli és jogi elemek puszta vizsgálatán.

46 Először is, beadványaikban a felperesek annak hangsúlyozására szorítkoznak, hogy „a Bizottság minden kétséget kizáróan tisztában van a hosszú távú [villamosenergia-vásárlási megállapodások] létezésével”, és ezt az ismeretet abból az uniós jogból eredő lehetőségből vezetik le, hogy a fogyasztó ilyen típusú villamosenergia-szolgáltatást választhat. Az ilyen állítás azonban nem teszi lehetővé annak bizonyítását, hogy a kiskereskedelmi piacon villamosenergia-vásárlási pénzügyi megállapodások vevők általi alkalmazása közismert volt akkor, amikor a Bizottság elfogadta a megtámadott határozatot.

47 Másodszor meg kell állapítani, hogy a felperesek általános jelleggel hivatkoznak a Bizottság bizonyos dokumentumaira, anélkül hogy meghatároznák az említett dokumentumok azon részeit, amelyek az általuk előnyben részesítettekkel egyenértékű szerződéses struktúrák előmozdítására vonatkoznak. Ez vonatkozik az (EU) 2019/943 és az (EU) 2019/942 rendeletnek, valamint az (EU) 2018/2001 és az (EU) 2019/944 irányelvnek az uniós villamosenergia-piaci szerkezet javítása érdekében történő módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló, a Bizottság által 2023. március 14-én előterjesztett javaslatra (COM/2023/148 final) vagy az „Iránymutatás a tagállamok számára a megújulóenergia-projektek engedélyezési eljárásainak felgyorsítását célzó bevált gyakorlatokról” című 2022. május 18-i bizottsági munkadokumentumra (SWD/2022/0149 final). Bár e dokumentumok kétségkívül kiemelik a villamosenergia-vásárlási megállapodások megkötéséhez fűződő érdeket, nem foglalkoznak a felperesek által kötötthez hasonló típusú megállapodások sajátos esetével, akik egyébként nem utalnak az említett dokumentumok egyetlen konkrét részére sem.

48 E tekintetben a felperesek által előterjesztett egyetlen bizonyíték, amely a felperesek általi ismertetése szerint a felperesek ellátási szerződési struktúrájára hivatkozik, az Európai Beruházási Bank (EBB) és a Bizottság nevében készített tanulmány. Elegendő azonban hangsúlyozni, hogy olyan jövőre vonatkozó elemzésről van szó, amely a megújulóenergia-vásárlási megállapodások – köztük a felperesek által kötött megállapodások jellegének megfelelő megállapodások – Unión belüli fejlesztésének lehetőségeire vonatkozik. Nem alkalmas tehát annak bizonyítására, hogy az ilyen típusú villamosenergia-vásárlási megállapodásoknak a kiskereskedelmi piacon jelen lévő vásárlók által történő alkalmazása köztudomású volt, ami azt jelentené, hogy magának a Bizottságnak is figyelembe kellett volna vennie azok létezését a bejelentett intézkedés vizsgálata során.

49 Negyedszer, ami a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére alapított kifogást illeti, amennyiben a felperesek abban azt kifogásolják, hogy a hozzájárulás alóli mentesség hatályát kizárólag a nagykereskedelmi piacon jelen lévő vevőkre korlátozták, annak sem lehet helyt adni.

50 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy az ilyen kifogás egyenértékű annak kifogásolásával, hogy a Bizottság nem állapította meg, hogy a hozzájárulás alóli mentesség hatálya azt eredményezi, hogy kizárólag a nagykereskedelmi piacon jelen lévő vevők számára biztosítanak szelektív előnyt, következésképpen pedig az az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül.

51 Az előny szelektivitására vonatkozó feltétel értékelése ugyanis éppen arra irányul, hogy azonosítsa a lényegében hátrányosan megkülönböztetőnek minősíthető eltérő bánásmód fennállását. Ez magában foglalja annak meghatározását, hogy az adott jogi szabályozás keretén belül a szóban forgó nemzeti intézkedés alkalmas-e arra, hogy „bizonyos vállalkozások[at] vagy bizonyos áruk termelés[ét]” előnyben részesítse olyan vállalkozásokkal és áruk termelésével szemben, amelyek az említett szabályozás céljára tekintettel hasonló ténybeli és jogi helyzetben vannak (lásd: 2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

52 Másodszor egyrészt meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat 97–101., 104. és 105. pontjában a Bizottság megvizsgálta, hogy az említett mentesség az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül-e, és megállapította, hogy nem ez a helyzet, mivel az e fogalomhoz szorosan hozzátartozó szelektivitási feltétel e mentesség tekintetében nem teljesül. Másrészt különösen a megtámadott határozat (104) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság kifejezetten csak abban a kérdésben foglalt állást, hogy a nagykereskedelmi piacon a vevőkkel szemben aszerint alkalmazott eltérő bánásmód, hogy részesültek-e mentességben, vagy sem, szelektív előny forrása volt-e, de nem tért ki a kiskereskedelmi piacon a vevők mentességből való kizárása miatti szelektív előny esetleges fennállására.

53 Harmadszor azonban a bejelentett intézkedésnek a megtámadott határozatban felidézett logikájára tekintettel (lásd a fenti 32–36. pontot) nyilvánvaló volt, hogy a nagykereskedelmi és kiskereskedelmi piacon a vevők nem voltak összehasonlítható helyzetben abból a szempontból, hogy az árak csökkenése és a hozzájárulás megfizetése milyen módon tükrözte a villamos energia árát, így a Bizottságnak nem kellett kifejezetten állást foglalnia abban a kérdésben, hogy a hozzájárulás alóli mentesség hatályának kizárólag a nagykereskedelmi piacon jelen lévő vevőkre való korlátozása szelektív előnynek minősül-e.

54 Egyrészt ugyanis, ami a nagykereskedelmi piacon jelen lévő vevőket illeti, villamos energiájukat közvetlenül az e piacból eredő áron szerzik be. Az őket megillető előny pontosan az OMIE által kiszámított azon különbségtől függ, amely egyrészt a bizonyos energiaforrások támogatásából eredő piaci ár, másrészt pedig az ilyen támogatás nélkül érvényesülő piaci ár között adódik. Hasonlóképpen az OMIE feladata, hogy pontosan meghatározza a hozzájárulás, valamint a mentesség összegét azon vásárlók esetében, akik nem részesülhettek az említett árak csökkenéséből.

55 Másrészt a kiskereskedelmi villamosenergia-piacon az árképzésnek az e második piacon meglévő keresleten és a kínálaton kell alapulnia. Amint az a fenti 36. pontban kifejtésre került, e megfontolást a bejelentett intézkedés megalkotói figyelembe vették, mivel – a szabályozott szerződések kivételével – a villamos energia ára csökkenésének, valamint a hozzájárulás összegének a fogyasztókra történő közvetett áthárítását tervezték, az e piacon fennálló verseny eredményeként, hivatkozva a spanyolországi és portugáliai kiskereskedelmi szolgáltatók jelentős számára.

56 A fenti megfontolásokból következik, hogy a felperesek harmadik kifogása nem alkalmas a hivatalos vizsgálati eljárás megindítását igazolható komoly nehézségek fennállásának bizonyítására.

57 E következtetést nem kérdőjelezi meg a felperesek arra alapított érvelése, hogy a nagykereskedelmi piacon jelen lévő közvetlen fogyasztókkal összehasonlítható helyzetben vannak.

58 Egyrészt az ilyen érvelés azon a feltevésen alapul, hogy magának a Bizottságnak kellett volna figyelembe vennie a kiskereskedelmi piacon jelen lévő, villamosenergia-vásárlási pénzügyi megállapodásokat alkalmazó vásárlók sajátosságait. Márpedig a fenti 43–48. pontban kifejtett okokból ez a feltevés nem vehető figyelembe.

59 Másrészt, bár a villamos energiának a közvetlen fogyasztók által a nagykereskedelmi piacon történő beszerzése a célját tekintve hasonlít a felperesek beszerzéséhez abban az értelemben, hogy arra saját fogyasztásukra, nem pedig a későbbi vevők részére történő villamosenergia-ellátás céljából kerül sor, ez nem változtat azon, hogy e beszerzésre két különböző piacon kerül sor, amelyek esetében az árak rögzítése nem ugyanazt a logikát követi, amint az a fenti 53. és 54. pontban kifejtésre került.

60 A fentiekre tekintettel az első és a negyedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

61 A felperesek azon kérelmét illetően, amely lényegében arra irányul, hogy a Spanyol Királyság és a Portugál Köztársaság által tett bejelentéseket, valamint e tagállamok és a Bizottság közötti levélváltásokat csatolják az ügy irataihoz, emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszéknek kell értékelnie az egyik fél által kért pervezető intézkedések hasznosságát (lásd ebben az értelemben: 1999. július 6-i Séché kontra Bizottság ítélet, T-112/96 és T-115/96, EU:T:1999:134, 284. pont).

62 Ahhoz, hogy a Törvényszék megítélhesse, hogy az eljárás megfelelő lefolytatása érdekében el kell-e rendelni egyes iratok benyújtását, az ezt kérelmező félnek a kért iratokat pontosan meg kell határoznia, és a Törvényszéket tájékoztatnia kell legalább azokról a tényekről, amelyek ezen iratoknak az ügy szempontjából való jelentőségét alátámasztják (1998. december 17-i Baustahlgewebe kontra Bizottság ítélet, C-185/95 P, EU:C:1998:608, 93. pont; lásd továbbá: 2013. október 16-i TF1 kontra Bizottság ítélet, T-275/11, nem tették közzé, EU:T:2013:535, 117. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Így az említett félnek többek között olyan pontos és releváns bizonyítékokat kell szolgáltatnia, amelyek magyarázatot adnak arra, hogy a szóban forgó dokumentumok mennyiben bírhatnak jelentőséggel a jogvita megoldása szempontjából (lásd ebben az értelemben: 2016. július 20-i Oikonomopoulos kontra Bizottság ítélet, T-483/13, nem tették közzé, EU:T:2016:421, 253. pont).

63 Először is meg kell állapítani egyrészt, hogy a felperesek hozzáfértek a bejelentett intézkedés szövegéhez, másrészt pedig – a jelen jogalap vizsgálata során kifejtett okokból –, hogy az intézkedés a nagykereskedelmi és a kiskereskedelmi piacokon történő beszerzések közötti különbségtételen alapuló egyértelmű logikán alapul.

64 Másodszor a felperesek pervezető intézkedések iránti kérelme a terjedelmét tekintve arra irányul, hogy a Bizottság közigazgatási ügyirataiban szereplő dokumentumokat a vita tárgyává tegyék, jóllehet a felperesek még érdekelt fél minőségben sem rendelkeznek az említett iratokhoz való hozzáférés jogával (lásd ebben az értelemben: 2010. június 29-i Bizottság kontra Technische Glaswerke Ilmenau ítélet, C-139/07 P, EU:C:2010:376, 58. pont).

65 Harmadszor, e körülmények között szükséges lett volna, hogy a felperesek olyan bizonyítékokat terjesszenek elő, amelyek alátámasztják azt az elgondolást, hogy a bejelentett intézkedés szövegén túl a villamosenergia-vásárlási pénzügyi megállapodásoknak a kiskereskedelmi piacon jelen lévő vevők általi igénybevételének kérdését a bejelentést övező levélváltások során megvitatták, amit mind a Bizottság, mind pedig a Spanyol Királyság vitat. Márpedig meg kell állapítani, hogy nem állnak rendelkezésre ilyen bizonyítékok.

66 Ennélfogva a felperesek pervezető intézkedések iránti kérelmét el kell utasítani.

A második, lényegében a bejelentett intézkedés aránytalan jellegére alapított jogalapról

67 A felperesek lényegében azt állítják, hogy a Bizottságnak meg kellett volna állapítania, hogy a bejelentett intézkedés nem megfelelő és nem arányos, következésképpen pedig meg kellett volna indítania a hivatalos vizsgálati eljárást. E tekintetben először is azt kifogásolják, hogy a mentesség hatálya alól állítólag kizárták a villamosenergia-árak lefedésének bizonyos módjait, vagyis a villamosenergia-vásárlási pénzügyi megállapodások alkalmazását, másodszor azt kifogásolják, hogy a mentességben való részesülés lehetőségét kizárólag a nagykereskedelmi piacon jelen lévő vevőkre korlátozták, harmadszor pedig azt, hogy a Bizottság nem vette figyelembe a bejelentett intézkedésnek a felperesekkel azonos helyzetben lévő végső fogyasztókra gyakorolt hatásait.

68 A Spanyol Királyság által támogatott Bizottság előzetesen emlékeztet arra, hogy nem volt köteles figyelembe venni a kiskereskedelmi piacon jelen lévő olyan villamosenergia-vásárlók helyzetét, akik a felperesekhez hasonló helyzetben vannak. Mindenesetre úgy véli, hogy a bejelentett intézkedés arányosságának vizsgálata nem vetett fel semmilyen komoly nehézséget.

69 Előzetesen, amennyiben a jelen jogalap azon a feltevésen alapul, hogy a Bizottságnak figyelembe kellett volna vennie a kiskereskedelmi piacon jelen lévő azon vevők sajátos helyzetét, akik a felperesek által előnyben részesített megállapodásokhoz hasonló típusú megállapodásokat kötöttek, e jogalapot a fenti 43–48. pontban kifejtettekkel egyező indokok alapján eleve el kell utasítani.

70 Ugyanígy a felperesek arra alapított érvelése, hogy a bejelentett intézkedés kizárta a mentesség hatálya alól a villamosenergia-vásárlási megállapodások egy típusát, a megtámadott határozat téves értelmezéséből ered. A fenti 33–35. pontban kifejtett okokból a megtámadott határozat 45. pontjának d) alpontjában foglalt mentesség hatálya nem a megkötött megállapodások típusától, hanem attól a piactól függ, amelyen a villamos energiát megvásárolják.

71 Kizárólag az a kérdés releváns tehát, hogy a hozzájárulás alóli mentességnek kizárólag a nagykereskedelmi piacon jelen lévő vevőkre történő korlátozása az arányosság szempontjából komoly nehézséget jelentett-e.

72 Az EUSZ 5. cikk (4) bekezdésében felidézett arányosság elve megköveteli, hogy az uniós intézmények aktusai ne haladják meg a szóban forgó szabályozás által kitűzött jogszerű célok elérésére alkalmas és ahhoz szükséges mértéket (lásd ebben az értelemben: 1984. május 17-i Denkavit Nederland ítélet, 15/83, EU:C:1984:183, 25. pont), mivel több megfelelő intézkedés közül a kevésbé korlátozó jellegűt kell választani, és az okozott hátrányok nem lehetnek aránytalanok az elérendő céllal (2019. április 30-i Olaszország kontra Tanács [A földközi-tengeri kardhal halászati kvótája] ítélet, C-611/17, EU:C:2019:332, 55. pont).

73 Az arányosság elvének valamely intézkedés általi tiszteletben tartása tehát három összetevőt foglal magában. Az első összetevő az intézkedés megfelelő jellegére, azaz a kitűzött jogszerű cél elérésére való alkalmasságára vonatkozik. A második összetevő az intézkedés szükségességére vonatkozik, és azt jelenti, hogy az említett jogszerű cél nem érhető el kevésbé korlátozó, mindazonáltal ugyanúgy alkalmas eszközökkel (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 26-i Dansk Jurist- og Økonomforbund ítélet, C-546/11, EU:C:2013:603, 69. pont). Végül a harmadik összetevő, amelyet időnként „szigorú értelemben vett arányosságnak” neveznek, annak arányos jellegére, azaz az elérni kívánt célokhoz képest aránytalan hátrányok hiányára vonatkozik (lásd ebben az

értelemben: 2013. március 7-i Lengyelország kontra Bizottság ítélet, T-370/11, EU:T:2013:113, 89. pont; 2014. szeptember 26-i Romonta kontra Bizottság ítélet, T-614/13, EU:T:2014:835, 74. pont).

74 Ami közelebbről a bejelentett intézkedés szükségességére vonatkozó összetevőt illeti, az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a Bizottságnak nem kell absztrakt módon állást foglalnia az összes elképzelhető alternatív intézkedésről, mivel bár az érintett tagállamnak részletesen ki kell fejtenie a szóban forgó támogatási program elfogadásának indokait, különösen az elfogadott támogathatósági kritériumokat illetően, nem köteles pozitív módon bizonyítani, hogy semmilyen más elképzelhető, *per definitionem* hipotetikus intézkedés sem képes jobban elérni a kitűzött célt. Ha az említett tagállamot nem terheli ilyen kötelezettség, a felperes nem kérheti megalapozottan a Törvényszéktől, hogy kötelezze a Bizottságot arra, hogy a nemzeti hatóságok szerepét vegye át a normatív lehetőségek felkutatására vonatkozó ezen feladattal kapcsolatban annak érdekében, hogy megvizsgáljon minden elképzelhető alternatív intézkedést (lásd: 2019. május 6-i Scor kontra Bizottság ítélet, T-135/17, nem tették közzé, EU:T:2019:287, 94. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 Ezenkívül, mivel a felperesek a jelen jogalappal egy olyan támogatási program arányosságának értékelését kérdőjelezik meg, amelyet a Bizottság az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének b) pontjával összeegyeztethetőnek ítélt, emlékeztetni kell arra, hogy az utóbbi az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének alkalmazása során széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, amelynek gyakorlása összetett gazdasági és társadalmi értékeléseket foglal magában (lásd: 2019. július 29-i Bayerische Motoren Werke és Freistaat Sachsen kontra Bizottság ítélet, C-654/17 P, EU:C:2019:634, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), így a bírósági felülvizsgálatnak az eljárási és az indokolási szabályok betartásának, valamint a tények tárgyi pontosságának, továbbá a nyilvánvaló mérlegelési hiba, a téves jogalkalmazás és a hatáskörrel való visszaélés hiányának vizsgálatára kell korlátozódnia (lásd: 2008. december 22-i Régie Networks ítélet, C-333/07, EU:C:2008:764, 78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

76 Először is, amint az a fenti 32. pontban kiemelésre került, meg kell állapítani, hogy a bejelentett intézkedés célja a villamosenergia-árak csökkenésének elérése a tüzelőanyagok árára gyakorolt erőteljes árnövelő nyomással összefüggésben, amely a nemzeti és nemzetközi energiapiacokat sújtó válsághelyzethez kapcsolódik. Márpedig egyrészt e válsághelyzetnek és annak az árakra gyakorolt hatásának a valóságtartalmát a felperesek nem kérdőjelezik meg. Másrészt az ilyen célkitűzés megfelel az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének b) pontjában előírt célkitűzésnek, amely „egy tagállam gazdaságában bekövetkezett komoly zavar megszüntetésére” irányul.

77 Másodszor, amint az a fenti 32. pontban szintén kiemelésre került, a bejelentett intézkedés ezt a célt bizonyos villamosenergia-források támogatásával kívánja elérni annak érdekében, hogy elérje az ár csökkenését a nagykereskedelmi piacon, amelynek következésképpen csökkenést kell eredményeznie a kiskereskedelmi piacon is. Ezenkívül, amint az a fenti 33–35. és 53–56. pontból következik, az árcsökkenés kiskereskedelmi piacra való áthárítása – a szabályozott szerződések kivételével – az e piacon fennálló versenyfeltételek érvényesülésének körébe tartozik.

78 Ebben az összefüggésben először is a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hiba elkövetése nélkül állapíthatta meg a megtámadott határozat (131)–(134) preambulumbekezdésében, hogy a bejelentett intézkedés hiányában a versenyfeltételek nem tették lehetővé e jogszerű célok elérését.

79 Másodszor meg kell állapítani, hogy mind a 2019/943 rendelet 3. cikkének a) és b) pontja, mind pedig a 2019/944 irányelv 5. cikkének (1) bekezdése előmozdítja a villamos energia árának a kínálat és a kereslet alapján történő szabad alakulását. Az említett cikkek kifejtik, hogy „az árképzésnek a keresleten és a kínálaton kell alapulnia”, „a piaci szabályoknak ösztönözniük kell a szabad árképzést, és el kell kerülniük az olyan fellépéseket, amelyek megakadályozzák a keresleten és a kínálaton alapuló árképzést”, „[az] ellátók szabadon határozhatják meg, hogy milyen áron kínálnak villamos energiát a felhasználók számára”, és „[a] tagállamok megfelelő intézkedéseket hoznak az ellátók közötti hatékony verseny biztosítására”.

80 Márpedig meg kell állapítani, hogy a bejelentett intézkedés, amennyiben a nemzeti hatóságok közvetlen beavatkozását a nagykereskedelmi piaci árak kialakítására korlátozza, és azt – a szabályozott szerződések kivételével – nem terjeszti ki a kiskereskedelmi piacra, a lehető legnagyobb mértékben fenntartja a villamos energia keresleten és kínálaton alapuló szabad árképzésének a 2019/943 rendeletben és a 2019/944 irányelvben szereplő elvét.

81 Harmadszor, amennyiben a felperesek azt állítják, hogy a villamos energia árának a kiskereskedelmi piacon való csökkenését annak előírásával kellett volna elérni, hogy az e piacon jelen lévő vásárlók bejelenthetik a villamosenergia-vásárlási megállapodásaikat annak érdekében, hogy e minőségükben mentesüljenek a hozzájárulás megfizetése alól, a felperesek a tagállamok által előnyben részesített és a Bizottság által jóváhagyott megközelítés alternatíváját hangsúlyozzák, amelyet a fenti 74. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján nem lehet figyelembe venni.

82 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a felperesek által hivatkozott megközelítés még inkább eltér a 2019/944 irányelvből és a 2019/943 rendeletből eredő szabad árképzés elvének logikájától, tehát nem tekinthető szükségesnek a fenti 73. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében.

83 A fentiekre tekintettel a második jogalapot el kell utasítani.

A harmadik, arra alapított jogalapról, hogy a bejelentett intézkedés megsértette a 2019/943 rendeletet és a 2019/944 irányelvet

84 A felperesek azt állítják, hogy mivel a bejelentett intézkedés eltér a szabad árképzés elvétől, annak meg kellett volna felelnie a 2019/944 irányelv 5. cikkének (4) bekezdésében szereplő, az ezen elv alkalmazásától való eltérést lehetővé tévő feltételeknek, ami nem állt fenn a bejelentett intézkedésnek a felperesekkel azonos helyzetben lévő villamosenergia-fogyasztókra gyakorolt hatásai miatt.

85 Meg kell állapítani, hogy a jelen jogalap kizárólag azon a feltevésen alapul, hogy a Bizottságnak figyelembe kellett volna vennie a kiskereskedelmi piacon jelen lévő azon villamosenergia-vásárlók helyzetét, amelyek villamosenergia-vásárlási pénzügyi megállapodásokat kötöttek. Következésképpen a jelen jogalapot a fenti 43–48. pontban kifejtettekkel egyező indokok miatt eleve el kell utasítani, amint arra a Bizottság és a Spanyol Királyság helyesen hivatkozik.

Az ötödik, a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított jogalapról

86 A felperesek hangsúlyozzák, hogy a Bizottság és általánosabban az Unió ösztönözte a villamosenergia-vásárlási pénzügyi megállapodások megkötését, különösen a megújuló energiaforrások előmozdítása érdekében. Ebből arra következtetnek, hogy jogosan számíthattak arra, hogy nem részesülnek kedvezőtlenebb bánásmódban, mint azok a vállalkozások, amelyek nem törekedtek a piaci kockázatok fedezésére, a szervezettebb működésre, és arra, hogy kevésbé legyenek környezetszennyezők.

87 A Spanyol Királyság által támogatott Bizottság arra hivatkozik, hogy semmilyen jogos bizalom nem keletkezhetett a felperesekben.

88 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a bizalomvédelem elve az uniós jog egyik alapelve, és a gazdasági szereplők hivatkozhatnak arra azon az alapon, hogy bennük valamely intézmény határozott ígéreteket téve megalapozott várakozásokat keltett (lásd: 2013. október 24-i Kone és társai kontra Bizottság ítélet, C-510/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:696, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

89 Ilyen várakozás keltésére alkalmas ígéretnek minősül a közlés formájától függetlenül az arra felhatalmazott és megbízható forrásból származó, pontos, feltételhez nem kötött és egybehangzó tájékoztatás. Ezzel szemben az adminisztráció által részére adott határozott ígéret hiányában senki nem hivatkozhat ezen elv megsértésére (lásd: 2006. február 14-i TEA-CEGOS és társai kontra Bizottság ítélet, T-376/05 és T-383/05, EU:T:2006:47, 88. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

90 Meg kell állapítani, hogy a felperesek érvelése azon a feltevésen alapul, hogy a Bizottság jogos bizalmat keltett bennük, amely szerint a villamosenergia-vásárlási pénzügyi megállapodásokat igénybe vevő végső fogyasztók legalább ugyanolyan kedvező bánásmódban részesülnek, mint azok, akik más típusú megállapodásokat kötöttek.

91 E tekintetben elegendő hangsúlyozni, hogy a fenti 46–48. pontban kifejtettekkel egyező okok miatt a felperesek semmilyen bizonyítékot nem terjesztenek elő annak alátámasztására, hogy az arra felhatalmazott és megbízható forrásból származó, pontos, feltételhez nem kötött és egybehangzó tájékoztatásban az szerepelt volna, hogy a villamosenergia-vásárlási pénzügyi megállapodásokat alkalmazó fogyasztók helyzetét figyelembe fogják venni a Bizottság az állami támogatások ellenőrzésére vonatkozó hatásköreinek gyakorlása során.

92 Ennélfogva el kell utasítani az ötödik jogalapot.

93 A fentiekből következik, hogy a felperesek által előadott jogalapok egyike sem alkalmas annak bizonyítására, hogy a Bizottságnak olyan komoly nehézségek fennállását kellett volna megállapítania, amelyek maguk után vonják a bejelentett intézkedésre vonatkozó hivatalos vizsgálati eljárás megindítását.

94 A keresetet ennélfogva el kell utasítani.

A költségekről

95 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell saját költségeik viselésén kívül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

96 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. Ennélfogva a Spanyol Királyság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a PGI Spain, SL-t, a Berry Superfos Pamplona, SA-t, a Promens Packaging, SA-t, az RPC Envases, SA-t és a Zeller Plastik España, SL-t kötelezi a saját költségeiknek, valamint az Európai Bizottság részéről felmerült költségeknek a viselésére.

3) A Spanyol Királyság maga viseli saját költségeit.

Van der Woude Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Kihirdetve Luxembourgban, a 2025. március 12-i nyilvános ülésen.

Aláírások